

205 Előzetes letartóztatás helyett lakhelyelhagyási tilalom elrendelése a robbanóanyaggal és robbantószerrel visszaélés büntettével, valamint rongálás vétségével gyanúsított terhelttel szemben, aki a bűncselekmény elkövetését követő éjszakán nem tartózkodott a bejelentett lakásán, de az elfogatóparancs kibocsátása után néhány órával önként jelentkezett a rendőrségen [Be. 129.§(2) bek. a) pont, 137. §.]

A Sz.-i Városi Bíróság nyomozási bírója 2004. május hó 4. napján kelt végzésével, amellyel az ügyésznek V. A. előzetes letartóztatásnak elrendelésére irányuló indítványát elutasította, a gyanúsított szabadlábra helyezését rendelte el, és vele szemben az elsőfokú bíróságnak a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig Sz. város területére lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el.

Az elsőfokú végzés indokolásának lényege a következő. A megyei rendőr-főkapitányság V. A., L. A. és O. A. gyanúsítottakkal szemben folytat büntetőeljárást 1 rb., a Btk. 263.§ (1) bekezdésébe ütköző robbanóanyaggal vagy robbantószerrel visszaélés büntette és 1 rb., a Btk. 324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségének megalapozott gyanúja miatt.

A megalapozott gyanú szerint V. A. és L. A. gyanúsítottak 2004. május 1-jén 14 és 15 óra között engedély nélkül tartott pirotechnikai termékek felhasználásával robbanóanyag és robbantószerkezet készítésével felrobbantottak egy használaton kívüli 20 méteres kéményt, amely a robbanás következtében összeomlott, s a jelenleg rendelkezésre álló adatok szerint ezzel 150 000 forint rongálási kár keletkezett.

V. A. gyanúsított meghatalmazott védője jelenlétében a gyanúsítottkénti kihallgatása során feltáró, beismerő vallomást tett. A megalapozott gyanút megfelelően alátámasztják társainak a ránézve tett terhelő vallomásai, továbbá az eljárás során kihallgatott személyek nyilatkozatai és a keletkezett okirati bizonyítékok is.

A városi ügyészség V. A. gyanúsított előzetes letartóztatásba helyezését indítványozta a Be. 129.§ (2) bekezdés a), b) és c) pontjaiban meghatározott okokból.

A városi bíróság az alábbiakban kifejtett tettek alapján a megalapozott gyanú rögzítése mellett az ügyész által hivatkozott különös okokat nem látta megállapíthatónak. Tényként állapítható meg, hogy a nyomozó hatóság L. A. és O. A. gyanúsítottak kihallgatását követően 2004. május 2-án 02.32 órakor bocsátott ki elfogatóparancsot V. A.-val szemben, aki még azon a napon reggel 11.40 órát megelőzően, meghatalmazott védőjével jelentkezett a megyei rendőr-főkapitányságon, majd 11.40 órakor vallomást tett.

A városi bíróság álláspontja szerint abból a nem cáfolható körülményekből, hogy V. A. a bűncselekmény megvalósítását követő éjszakán nem tartózkodott a hatóság előtt ismert lakcímen, majd néhány óra elteltét követően önként jelentkezett, nem következik a törvényalkotó által megkívánt, és a Be. 129.§ (2) bekezdés a) pontjának I. fordulatában írott különös ok, vagyis az a tény, hogy nevezett megszökött, továbbá a nyomozó hatóság elő elrejtőzött, következésképpen a városi bíróság a jelen ügy körülményeit vizsgálva, és egyébként objektíve sem kíván a „megszökött és az elrejtőzött” kitételeknek szigorúan szűk értelmezést adni. Egyébként már a városi bíróság, és a másodfokú bíróság is többször rámutatott, a gyanúsított-társak közötti összebeszélés veszélyére történő hivatkozás nem alapozza meg a Be. 129.§ (2) bekezdés c) pontjában írottakat, továbbá az ügyész által hivatkozott „a még fel nem derített kilétű személyeknél található esetleges fellelhető tárgyi bizonyítási eszközök megsemmisítésének veszélye” az eljárás jelen stádiumában és a rendelkezésre álló nyomozati iratokban szereplő információkat figyelembe véve is oly mértékben feltételezéseken alapul, hogy ez ugyancsak nem alapozhatja meg a hivatkozott különös okot.

Egyebekben megjegyzi a városi bíróság, hogy a vizsgált nyomozati iratokból kitűnően igen csekély annak a valószínűsége, hogy az eddig feltárt elkövetői kör bővül, illetve, hogy olyan tárgyi bizonyítási eszközök kerülnek elő, amelyek V. A.-nak az elkövetésben betöltött szere-

pének jogi megítélésére komolyabb hatást gyakorolnának. Kétségtelen tény, hogy a gyanúsított által a megalapozott gyanú tárgyát képező halmazatban álló cselekményeknek komoly a törvényi fenyegetettsége, azonban pusztán ebből az okból — anélkül, hogy a városi bíróság ne vizsgálná a gyanúsított személyi körülményeit és az adott büntetőeljárás nyomozati szakának gyors befejezhetőségét —, nem rendelhető el a kényszerintézkedés legszigorúbb formája. V. A. gyanúsított büntetlen előéletű, rendezett életvezetésű személy, akinek megbízható tartózkodási helye, idézhető lakcíme van, s miután a városi bíróság álláspontja szerint—utalva a fentiekben kifejtett tettekre is — a nyomozás rövid idő alatt befejezhető. Nincsenek olyan további nyomozási cselekmények, amelyeknél a gyanúsított jelenléte kizárólag az előzetes letartóztatásba helyezésével biztosíthatóak, a városi bíróság a Be. 129.§ (2) bekezdés b) pontjában írt okot sem látja fennforogni, s ezen azon ügyészi hivatkozás sem változtat a cselekmények tárgyi súlyát illetően, hogy nem tehető kizárttá egy esetleges szakértői véleménytől függően, hogy más bűncselekmény jelesül közveszélyokozás büntetével is meggyanúsítják V. A.-át arra figyelemmel, hogy a közveszélyokozás büntette és a robbanóanyaggal vagy robbanószerrel visszaélés büntette cselekmények a jelen eljárás adatait figyelembe véve halmazatban nem állhatnak.

A kifejtettek szerint a városi bíróság a Be. 214.§ (1) bekezdésében írott határozatával az ügyészi indítványt elutasította, ugyanakkor a nyomozati eljárás gyors befejezésének érdekében és az esetleges és indokolt nyomozati

cselekményeken való részvétel biztosítása okán V. A.-val szemben a Be. 137. § (5) bekezdése alapján lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el, s a hivatkozott (3) bekezdése alapján számára jelentkezési kötelezettséget írt elő.

A végzés ellen az ügyész fellebbezett az előzetes letartóztatás elrendelése, ezen túl a kényszerintézkedésnek a Be. 129. §-a (2) bekezdésének c) pontjában írt különös oka megállapításának az érdekében.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy az előzetes letartóztatásnak a Be. 129. § -a (2) bekezdés a) pontjában írt oka nem valósul meg, ha a gyanúsított a bűncselekmény elkövetése után (nem szorosan a bűncselekmény elkövetésével összefüggő ok miatt) nem tér ugyan vissza a bejelentett lakására, de a bűncselekmény elkövetését néhány órával követő elfogatóparancs kibocsátását ugyanancsak néhány órával követően önként jelentkezik a rendőrségen.

Teljes mértékben egyetértett a megyei bíróság a kényszerintézkedésnek a Be. 129. §-a (2) bekezdés c) pontjában foglalt oka hiányát illetően az elsőfokú végzésben kifejtettekkel is.

A lakhelyelhagyási tilalom elrendelését illetően — az elsőfokú végzésben írtaktól némileg eltérően — arra mutat rá a megyei bíróság, hogy az alapos gyanú szerinti bűncselekmények törvényi fenyegettségére tekintettel a szökés, elrejtőzés veszélye felmerül V. A. esetében, büntetlen előéletére, eddigi életvezetésére, a rendszeres jövedelmet biztosító vállalkozására tekintettel azonban jelenléte az eljárási cselekményeknél az előzetes letartóztatás elrendelését nem igényli; az a lakhelyelhagyási tilalommal is biztosítható [Be. 137. § (2) bek.].

A városi bíróság nyomozási bírójának végzése tehát törvényes, ezért azt a megyei bírósága Be. 131. §-ának (3) bekezdése szerint eljárva, a 347.§ (1) bekezdésére is figyelemmel, a 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

(Fejér Megyei Bíróság Bnyf 170/2004. sz.)